

Právo dítěte vůči rodičům.

Mnoho dětí žije vůči rodičům v neblahém a bludném domnění, které je jim k největší škodě. Myslí, že mohou uvaliti na rodiče, že dali popud k jejich životu na zemi. Často slýcháme poznámky: „Rozumí se samo sebou, že se rodiče musí o mne starat, vždyť mne přivedli na svět. Není mou vinou, že tu jsem.“

Nemůže se vyřknouti nic pošetilejšího. Každý člověk je na této zemi na svou vlastní žádost nebo následkem své viny. Rodiče poskytují jen možnost vtělení a nic více. Každá, vtělená duše musí býti vděčna, že jí byla dána možnost k znovuvtělení.

Duše dítěte není ničím jiným než hostem u svých rodičů. Již v tomto faktu jest dostatečné vysvětlení, aby se vědělo, že dítě ve skutečnosti nemůže vůči rodičům uplatňovati žádných práv! Duchovní práva vůči rodičům nemá! Pozemská práva vzešla jen z čistě pozemského společenského řádu, který byl zřízen státem, aby stát samotný nemusel převzítí nějaké závazky.

Dítě je duchovně pro sebe uzavřená, osobnost! Od rodičů nepřijalo ničeho, kromě pozemského těla, které je nutné jako nástroj k působení na hrubohmotné zemi. Jest to tedy jen příbytek, kterého může použití duše již před tím samostatná.

Plozením berou však rodiče na sebe závazek, že budou tím vytvořený příbytek opatrovati a udržovati tak dlouho, až duše v něm přebývající je schopna sama převzítí opatrování. Přirozený postup vývoje těla sám ukáže dobu pro to vhodnou. Co poskytují rodiče více, jest z jejich strany darem.

Děti měly by tedy již jednou přestat spoléhat na rodiče a měly by spíše pomýšlet na to, aby se samy co nejdříve osamostatnily. Pak je ovšem lhostejno, působí-li v domě rodičů nebo mimo něj. Ale působení býtí musí. Nesmí však náležeti v zábavách a plnění tak zvaných společenských povinností, nýbrž v plnění určité, skutečné a užitečné povinnosti tak, aby dotyčnou činnost musela konati jiná, zvláště k tomu určená osoba, když dítě tuto práci konati přestane. Jen tak možno mluviti o užitečném býtí na zemi, které vede ke zralosti ducha! Plní-li dítě v domě rodičů takovou úlohu, ať již je mužského, nebo ženského rodu, má se mu dostati takové odměny, kterou by dostala cizí, zvláště k tomu najatá osoba. Jinými slovy: S dítětem musí se v plnění jeho povinností jednati tak, jako se skutečně samostatným člověkem a podle toho si ho všímati. Poutají-li rodiče a děti zvláštní svazky lásky, důvěry a přátelství, je to tím krásnější pro obě strany. Pak je tu dobrovolné spojení z vnitřního přesvědčení a je proto tím cennější! To je pak to pravé a potrvá k vzájemné pomoci a radosti až do záhrobí. Ale rodinný nátlak a rodinné zvyklosti jsou nezdravé a zavržení hodné, jakmile je překročena jistá hranice věku dítěte.

Neexistují ovšem také žádná tak zvaná příbuzenská práva, o která se tak často opírají jmenovitě tety, strýcové, kmotry a jiní tak zvaní příbuzní. Právě tato příbuzenská, práva jsou zavržení hodným zlozvykem, který se musí zhnusit ucelenému a v sebe uzavřenému člověku.

S tradicí stalo se to žel zvykem a člověk obyčejně se již ani nesnaží myslet jinak a tiše se všemu, byť s odporem, podrobuje. Kdo se však jednou odváží malého krůčku a svobodně o tom přemýšlí, tomu připadá to z hloubi duše všechno tak směšné, tak

odporné, že se rozhořčeně odvrátí od takovéto osobivosti.

Takové nepřírozené věci jest nutno konečně odstraniti! Jakmile se jednou probudí v lidech svěží a zdravý ráz, nesnesou samozřejmě pak již takové zlovyky, protože se přičí každému zdravému smyslu. Z takovýchto vyumělkovaných znetvoření přirozeného života nemohlo by také nikdy vzejíti něco velikého, protože lidé při tom zůstávají příliš nesvobodni. V těchto zdánlivě vedlejších věcech je skryta mocná vázanost. **Zde** musí nastati svoboda a jednotlivec musí se odpoutati od nedůstojné zvyklosti! Pravá svoboda jest jen v pravém **poznání** povinností, které zůstává spojeno s dobrovolným **plněním** povinností! Jedině plnění povinností dává **práva!** To týká se také dětí, jimž mohou vyrůsti práva jen z nejvěrnějšího plnění povinností.

Jest však celá řada nejpřísnějších povinností všech rodičů, které s právy dětí nijak nesouvisí.

Každý dospělý člověk má si býti plně vědom toho, co je vlastně spojeno s **plozením**. Dosavadní lehkovážnost, bezmyšlenkovitost a falešné názory o těchto věcech vymstily se již neblahým způsobem.

Ujasněte si jen, že v nejbližším záhrobí čeká již pohotově veliký počet duší na možnost znovuvtělení se na zemi. Jsou to většinou takové lidské duše, které připoutány nitkami karmy hledají nějaké rozuzlení v novém pozemském životě.

Jakmile se jim k tomu naskytne příležitost, ulpívají na místech, kde se dokonal akt plození, aby v očekávání sledovaly dozrávání nového lidského těla jako příbytku. V tomto očekávání sprádají se pak z mladého těla jemnohmotné nitky k duši, která se

vytrvale zdržuje v těsné blízkosti nastávající matky, jakož i naopak. Při určité zralosti slouží pak tyto nitky jako můstek, po kterém cizí duše z onoho světa vchází do mladého těla, které ihned pro sebe zaujme. Vchází tu cizí host, který svou karmou může vychovateli způsobiti mnohé hoře! Cizí host! Jaká neutěšená myšlenka! Měl by to člověk míti stále před očima a neměl by nikdy zapomínat, že může **spoluurčovat** ve výběru mezi čekajícími dušemi, nezanedbá-li lehkomylně vhodný k tomu čas. Vtělení podléhá ovšem zákonům přitažlivosti stejnorodého. Není však k tomu nutně zapotřebí, aby jako pól sloužila k tomu stejnorodost jednoho z ploditelů, nýbrž je to někdy člověk, který se mnoho zdržuje v blízkosti nastávající matky. Jak mnohé zlo může býti nyní odvráceno, jakmile člověk zná správně celý tento pochod a vědomě se jím zabývá. Ale takto lidé jen lehkomylně laškují, navštěvují hry a tance, dávají společnosti a nestarají se příliš o to, co důležitého chystá se v tuto dobu, aby to později mocně zasáhlo do celého jejich života.

Vědomě měli by mnohé v tom řídití modlitbou, která má vždy za podklad vroucí přání, mohli by tak oslabovati zlo a posilovati dobro. Cizí host, který pak k nim zavítá jako dítě, byl by tím takový, že by zůstal **vítaným v každém směru!** Mnoho se mluví nesmyslně o výchově před zrozením v obvyklém polovičním nebo falešném chápání mnohých účinků, které jsou zevně znatelný.

Ale i zde, jak často bývá, je lidský důsledek z pozorování falešný. Není žádné možnosti výchovy před zrozením, zato však jest bezpodmínečná možnost **ovlivnění přitažlivosti**, děje-li se tak v pravý čas a s pravou vážností! To je rozdíl, který ve svých následcích sahá dále, než by kdy dovedla výchova, před

zrozením.

Kdo si to jasně uvědomil a přes to ještě se bezmyšlenkovitě lehkomyšlným způsobem spojuje, nezaslouží nic jiného, než aby do jeho okruhu vetřel se lidský duch, který může mu přinést jen neklid a snad i zlo.

Plození nemá být pro duchovně svobodného člověka ničím jiným než důkazem jeho ochoty přijmouti cizího lidského ducha jako trvalého hosta do rodiny a poskytnouti mu příležitost, aby na zemi odpykal svou karmu a dozrál. Jen tam, kde na obou stranách jest vroucí přání za tímto účelem, má následovati příležitost ku plození. Začnou-li jednou rodiče i děti vycházeti jen z těchto skutečností a pozorovati a jednati podle toho, tak se změní mnohé samo sebou. Vzájemné zacházení, výchova a všechno nabude jiných, vážnějších základů, než bylo dosud zvykem v četných rodinách. Bude navzájem více ohledu a více úcty. Pocítí se vědomí samostatnosti a snaha po zodpovědnosti, což jako následek přivodí přirozený sociální vzestup v lidu. A děti brzy se odnaučí osobovati si práva, kterých nikdy nebylo.